

Sygn. akt I CSK 1785/22

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa [x] Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego

Zamkniętego we Wrocławiu

przeciwko M. R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 października 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 19 sierpnia 2021 r., sygn. akt I AGa 160/21,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2717 (dwa tysiące siedemset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które –

zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 19 sierpnia 2021 r. (sygn. akt I AGa 160/21) powód [x] Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty oparł wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przesłance określonej przez art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN, 2002, nr 7, s. 10). Ponadto konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, niepubl., z 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, niepubl. i z 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07, niepubl.). Stan rozbieżności orzeczniczej powinien się przy tym cechować walorem aktualności i istotności z punktu widzenia występujących w judykaturze preferencji do co rozstrzygania występującego w sprawie zagadnienia problemowego. Poza zakresem przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. mieszczą się więc te sytuacje, w których strona skarżąca wprawdzie trafnie wyróżnia odmienne podejścia interpretacyjne występujące w orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, ale – przy pełnej analizie judykatury – stwierdza się, iż wypowiedzi na rzecz jednego z nich mają wyłącznie charakter incydentalny. Nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. również wykazywanie przez skarżącego rozbieżności w wypowiedziach sądów, które zdezaktualizowały się na skutek ukształtowania się w bieżącym orzecznictwie sądowym preferencji na rzecz jednego z występujących dotychczas w judykaturze kierunków rozstrzygania danej kwestii prawnej.

We wniesionej skardze kasacyjnej powód powołał się na rozbieżności, które w jego ocenie występują przy wykładni art. 104 u.k.w.h. i art. 77 u.k.w.h. w kontekście określenia wpływu skutecznie podniesionego zarzutu przedawnienia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką na zaspokojenie roszczenia wierzyciela o odsetki z nieruchomości, na której ustanowiono hipoteką kaucyjną. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego w przedmiotowej materii problemowej wyrażane jest konsekwentne stanowisko, że art. 104 u.k.w.h. nie był przepisem szczególnym wobec art. 77 zdanie drugie u.k.w.h., gdyż różny był ich zakres przedmiotowy. W związku z tym przedawnienie roszczenia zabezpieczonego hipoteką nie ma wpływu na zaspokojenie się wierzyciela z nieruchomości jedynie w odniesieniu do niespłaconej należności głównej. Natomiast stosowna preferencja na rzecz wierzyciela hipotecznego nie obejmuje roszczeń o odsetki (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2021 r., I CSKP 5/21, niepubl., z 10 stycznia 2017 r., V CSK 233/16, niepubl., z 18 maja 2017 r., III CSK 215/16, niepubl. i z 7 lutego 2018 r., V CSK 180/17, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2019 r., III CZP 69/18, niepubl. oraz uchwała Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2019 r., III CZP 66/18, niepubl. oraz w orzecznictwie sądów powszechnych zob. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 8 stycznia 2020 r., I AGa 48/19, niepubl.). W tym stanie orzecznictwa – wbrew sugestii skarżącej zawartej we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – brak jest podstaw do uznania, iż problem relacji pomiędzy art. 104 u.k.w.h. i art. 77 zdanie drugiej u.k.w.h. wywołuje stan rozbieżności orzeczniczych uzasadniających przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). W przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 15 ust. 1 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.).

[as]